

PETER LEJON

KVINNAN VID SJÖN

North by Northwest prod.

FÖRORD

”Kvinnan vid sjön” är en liten dramatisering av en upplevelse från min uppväxt, som i hög grad präglades av tomma ölburkar. Genom dem lärde jag känna världen, och det kan tyckas märkligt, men påfallande mycket i livet är just märkligt.

Jag har dock tillåtit mig att byta ut namn och kanske ytterligare några detaljer, men den friheten har jag ju också i egenskap av prosaist.

Det kan möjligen vara roligt att veta att föreliggande novellförsök är den första längre, skönlitterära text jag lyckats färdigställa sedan jag avslutade min tredje roman, Nakna Nerver, för nio år sedan. Det finns dock gott om halvfärdiga romanmanuskript, men det är ändå roligt att lyckas avsluta någonting.

Tack för att du tar dig tid!

Med de bästa av hälsningar

Peter Lejon

I

Slutet är viktigt – nästan lika väsentligt som början.

Den månatligen återkommande krönikan i länsstidningen skall den här gången behandla fem tomma ölburkar som alla pryds av en blond skotska vid namn Penny. Sista handen vid de 3500 tecknen har just lagts, och jodå, såväl början som avslutning håller. Men finns det verkligen någon mer än Mikael Westman själv, och möjligen ytterligare en handfull navelskådare, som kan tänkas uppskatta ett sådant ämne?

Brett eller smalt: Mikael är ändå nöjd där han sitter på en pinnstol som ur ergonomisk synpunkt är helt fel för ändamålet. Klockan är drygt elva. Det är onsdagskväll sent i september och det efterlängttade regnet smattrar sövande mot rutorna i byn Fridalycke någon mil norr om Emmaboda. Resten av familjen – hustrun Johanna och barnen Adam, 6, och Saga, fyra månader – sover på

övervåningen. Det tog en god stund för Adam att somna, och innan Mikael kunde gå in i skrivövningen fick han – med röd plasthink över huvudet - agera sparringpartner eftersom sonen gillar att slåss. Hinken syftade för övrigt till att göra Mikael ännu mer lik Transformersfiguren Optimus Prime.

Det är svårt att skriva medan resten av familjen är vaken, svårt att ostört dväljas i bubblan, så otyglade skrivelser förläggs till sena kvällar. En bra målsättning, för all del, men vad gör Mikael när andan faller på och vägrar vika undan – när klockan är exempelvis sju på kvällen?

Då blir han otålig, frånvarande och en sämre förebild än annars.

Databordet står i ett hörn av tv-rummet nära kakelugnen. Han är klädd i svarta sweatshorts och blåvitrutig skjorta, har snuspåse under läppen och kallt skånerost i muggen, och när han några månader tidigare – i samband med ommöblering - avgjorde att detta var den ideala platsen för datorn föreställde han sig också att rummet skulle få modern multimedieprofil.

Fast av det har det just inte blivit någonting, för ytterligt få saker intresserar honom mindre än ny teknik.

Han hade fyllt 45 den 27 juli...

... och lutar periodvis åt att det mesta var bättre förr.

Han räcker liksom inte till, inte fullt ut i alla fall.

På en av hyllorna över tv:n står Penny-burkarna som han just tillägnat sitt ode. De är vackert röda, men vad är det egentligen han ser – faktiska ölburkar eller en nostalgisk föreställning om en jungfrulig värld som ligger där utsträckt i väntan på att defloreras? Det krävs ett idogt markarbete för att komma underfund med det, men han funderar inte på det mer än nödvändigt. Sådana övningar utmynnar oftast i att det är något fel på honom och att skärpning krävs. Fast någon gång i sitt liv måste en man få känna sig bara lyckad och nöjd. Det finns tillräckligt med påminnelser om motsatsen utan att de aktivt söks upp.

Han hittade hur som helst de aktuella burkarna på Ebay och fick dem billigt. De försvann ju för några år sedan i samband med... Ja, det kan kvitta, och nu reser han sig på knakande knän för att plocka ner dem.

Han placerar dem på soffbordet och sätter sig i den grå hörnsoffan för att se på dem.

Ett leende bryter genast fram.

De allra flesta betraktar tomma ölburkar som ovidkommande skräp, men han ser dem som... Det är svårt att beskriva känslan, för den formas inte av ord utan av... Tja, säg det, men förmodligen utgör burkarna en flashback från tiden då han var ett i allt väsentligt oskrivet kort och lärde känna världen på sitt, som det kunde verka, slumpmässigt utvalda vis.

Penny-burkarna är, till skillnad från sina förlupna föregångare, stämplade i botten. Där står att utläsa att de importerades till USA från Skottland av Olympic Beer importing company i Boston, och på 70-talet hade jänkarna varit påtagligt imponerade av importerat öl. Så var det i alla fall med samlarna som Mikael hade kontakt med, och de var ganska många.

Men vad hände egentligen med Philip Sternwood i Poodle Springs – collegeläraren som var specialist på kaggar, det vill säga fyra- och femlitersburkar?

Brevledes lärde de känna varandra, och de utbytte även familjebilder och kartor som visade exakt var de bodde. Men plötsligt slutade breven att komma och Mikael påstötningar fick inga svar.

Mikael funderar fortfarande på det ibland, även om det nu snart är 30 år sedan. Han har gjort några sökningar på Google, men har misslyckats, och varje gång han kommer att tänka på Sternwood hamnar han i föreställningar om ond, bråd död.

Han är säkert film- och deckarskadad – han som så många andra.

Mikaels vurm hade vaknat igen under den gångna sommaren, och hela samlingen fanns lyckligtvis bevarad i föräldrahemmets källare några hundra meter upp genom skogen. Fast nu gäller helt andra förutsättningar än för drygt 20 år sedan då han lade hobbyn i träda. Förr satte han upp allt nytt han kom över. Nu måste han nischa sig.

Bara raka plåtburkar tillverkade före 1980 och de kommer från Tingsryds bryggeri, Danmark och Storbritannien.

Under uppväxten disponerade han föräldrahemmets hela övervåning. Det lät sig göras eftersom han var enda barnet, men nu får han nöja sig med en vägg på sex kvadratmeter uppe på hallen.

Men det räcker.

Elle nej, det gör det egentligen inte, men det måste göra det.

Johanna gör sig visserligen inte förtjänt av att kallas för ”Regeringen”, men hon är inte odelat entusiastisk inför den nygamla given som förvandlade semestermånaden till ett energislukande kånkande på gamla, dammiga kartonger som luktade mögel och kattkiss. Därtill långa monologer om sådant som, menade hon, endast de djupt förvirrade kunde fångas av.

”Men det känns som att ha hittat tillbaka till en kär gammal vän”, hade Mikael ömkat sig.

”Ja ja, okej då, men vi är fyra i familjen nu, så det får inte bli mer än den väggen”, sa hon.

Hans svar hade varit undanlidande, men hon gav sig inte. Mikael Westman tog tillräckligt mycket plats redan innan – med alla sina samlingar av glas, porslinsfigurer, filmaffischer och gamla leksaksbilar.

”Du har tur att jag är så förstående”, sa hon.

Det höll han motvilligt med om.

Ölburksintresset hade bara dåsat i skuggan, visade det sig, och det vaknade när Fredrik Stenberg från Stockholm hade ringt tidigt på våren. Stenberg hade hittat honom i

Sveriges Ölbukssamlarförenings gamla medlemsmatrikel och hade sedan spårat honom vidare via nätet.

Det blev ett långt första samtal, och Mikael upptäckte hur nära han alltjämt hade till allt som kretsade kring burkarna. Olika textvarianter, olika sömmar på baksidan... Han mindes så gott som allt, och det var ju i allt väsentligt som att samla frimärken.

Men frimärken var en riktig hobby – nästan en vetenskap.

Medan ölburkar var... något annat.

Han har grubblat på varför samlarområdena trots sina uppenbara likheter har bedömts så olika. Flera teorier finns, men den mest sannolika är, att filateli anses pondusbefäst eftersom frimärken kan tjäna som symbol för mänsklig kommunikation.

Och visst finns det väl en tyngd i brev – i synnerhet om brevskrivarna heter Strindberg och Heidenstam.

Annat är det med vykort från solen:

”Tjena! Sol, brudar, bärs... Skål som fan! Bulten”

Knapphändiga beröringspunkter med Strindberg, i och för sig, men frimärken är ändå begåvade, medan ölburkar inte är det.

Det gjordes åtskillnad redan i skolan. Filatelipojkar antogs vara duktiga och välkammade medan ölburkssamlare sågs som lättsinniga, oansvariga och så smått socialt missanpassade. Det var skillnad på att rota i pappersinsamlingar och i sophögar, och Mikael betraktades troligen också som en egensinnig, om än snäll, kuf. Socialt missanpassad var väl att ta i, men han brydde sig mer om textskillnader på plåtburkar än om interaktion, och på lördagskvällarna – då han borde ha varit ute i svängen med häxblandning, skinnpaj och Puch Dakota - sorterade han samling och dublettstock och gjorde noteringar i sitt diarium.

Och bland alla de tusentals burkar som passerat...

... betydde, och betyder alltjämt, Penny allra mest.

De är långt ifrån de dyraste. De är inte vackrast, men de kom till honom i en viktig tid.

Han gick i nian och burkarna pryddes av en – i alla fall på några av bilderna – lättklädd, vacker kvinna. Konstigt att han blev intresserad? Kanske inte så värst, och så hade

den söta Gunilla frågat chans via Glenn Bengtsson. Mikael hade visserligen blivit skräckslagen och avböjt, men ändå: Han fanns uppenbarligen, och så var det bara några månader kvar till sommarlovet.

Ja, det var alldeles bestämt en speciell tid, och när skolan var slut skulle familjen resa på semester. Betygen hade räckt till, så kanske skulle det bli den bästa semestern någonsin. Nu skulle han nämligen få uppleva ...

...Skottland – Nessies och tjejburkarnas förlovade land.

Mikael låter burkarna stå och går till köket som ligger intill det förmodade multimediarummet. Där tar han en immig Budweiser från kylskåpsdörren och öppnar flaskan med en öppnare från det sedan länge nerlagda Tingsryds-bryggeriet.

Dricka öl mitt i veckan – och dessutom inte i samband med måltid... Det är inte riktigt likt honom. På film ser det dock bra ut att göra så här, men kylskåpet ser fel ut och utanför fönstren brusar ingen trafik. Där hoar på sin höjd en uggla, och han är en alldeles vanligt lokalredaktör – inte snyggt vingklippt polis med egna metoder.

Allting är mycket enklare i USA, tänker han, för där tycks man kunna leva trovärdigt i en välkoreograferad klyscha.

När han smakade Budweiser första gången tyckte han, att det var som kolsyrat diskvatten, men han gav sig inte. Det verkade nämligen inte rimligt att USA:s nationaldryck kunde vara så menlös. Säkert fanns det något gömt i det fördolda – en sublim kvalitet som inte genast blev uppenbar.

Hans antagande hade varit korrekt.

Skall han nu vila den breda ryggtavlan mot kylskåpet och svalka pannan med den kalla flaskkroppen, eller har han kanske blivit för gammal för att leka?

II

Han stod vid relingen på soldäck och såg ut över den svallande Nordsjön. Då och då lutade han sig ut, och medan den saltmättade vinden piskade hans snaggade huvud samlade han saliv i munnen och spottade.

Koncentrerat följde han sedan den vita saliven tills den försvann i det skummande våta. Hur mycket höjdes vattennivån när spottet landade?

En plötsligt förnimmelse av svindel svepte förbi och snabbt drog han in huvudet. Det var inte nyttigt att tänka på sådant och känslan av förvirring påminde om en feberdröm och om tankar på universums oändlighet.

Han var sexton och hade vuxit snabbt. På två år hade han blivit 17 centimeter längre och den hastiga tillväxten gjorde hans rörelser slängiga och ibland rent av spastiska. Han var klädd i säckiga jeans, gympaskor och en vit t-shirt som berättade att han gick på University of Columbia. Det gjorde han förstås inte. Sin skolning skulle han istället få på Åkrahällskolan i Nybro. Om knappt två månader var det dags, fast på skolan tänkte han inte nu – även om studier var att föredra framför hur mycket en spottloska höjde havsnivån.

Familjens semesterresa gick den här sommaren till Skottland. Tidigare år hade de bekantat sig med London och Cornwall, och Mikael hade samlat burkar i parker och på parkeringsfickor, och en gång - han var tio år då – steg han in i katedralen i Salisbury med tre skramlande

kassar. Det var på kvällen och längst fram pågick något slags ceremoni med en större anhopning präster i högtidliga kläder som fick dem att se ut som påvar och kardinaler.

Då kände han sig dum, för de stannade liksom upp och glodde på honom.

Fast dum skulle man inte känna sig. En ölburkssamlare hade samma rätt att utforska livet som alla andra – det hade han läst i Beer Can Collectors News report angående de omvärldens oförstående blickar som riktades mot entusiasten när ett åtråvärt objekt hade siktats på ett svåråtkomligt och samtidigt offentligt ställe. Mikael hade fått sin beskärda del av sådana äventyr.

Som när han gick ner sig upp till låren i slamtömningsdepån på soptippen i Lessebo.

Fast då var det ingen utomstående som såg honom, förstås. Det var bara hans far och edsvurne samlarkollega Hans-Olof som konfronterades med stanken under den korta bilresan hem till Eriksmåla. Mikael tyckte annars inte om att hans far rökte i bilen, men den gången uppmuntrade han till och med kedjerökning.

Inför ogenerat vidöppen ridå hade Mikael däremot ramlat i vattnet i Travemündes hamn – alldeles nedanför den fashionabla strandpromenaden - och fått en svår kallsup när han sträckte sig ut från de slippriga stenarna i vattenbrynet för att fiska upp en uppdaterad version av Schultheiss Patz Pils.

Hans-Olof undsatte skyndsamt sin son och handlade enligt alla konstens regler. Då hade flanörerna stirrat, för var det verkligen värt att riskera livet för en ölburk – hur vacker den än var? Och vad hade egentligen hänt med denne pojkstackare som tog sådana huvudlösa risker på grund av... sopor?

Mikael lämnade soldäck samtidigt som två rundlagda flickor från Dalarna. Han fick vänta på att den lilla systemn skulle hinna upp den större, och det kröp i kroppen. Det var middagsdags och Hans-Olof och Margit väntade i restaurangen. Hans-Olof hade meddelat att det var fri tillgång till pommes frites och remouladsås.

Hungern hade slagit till och Mikael ville slänga alla hinder åt sidan.

* * *

Loch Ness var en djup, mystisk spricksjö ett gott stycke upp i Skottland. Från början hade den varit en kanal mellan Nordsjön och Atlanten, men någon gång för länge sedan hade den stängts av i båda ändar. Och kanske var det så att något då hade stängts inne – något som varit på väg mellan haven och som förmodligen blev taget på sängen när det inte gick att komma vidare, varken framåt eller bakåt.

Fast gick det verkligen så fort när berg flyttade sig? Kadonk – och så var porten stängd, fungerade det så?

Hur som helst var sjöns botten full av labyrinthliknande grottor och där kunde man lätt gömma sig undan nyfikna blickar ...

... om man råkade vara ett sjöodjur.

Under senare delen av den tidsödande färjeresan mellan Göteborg och Newcastle funderade Mikael på den mytomspunna sjön som han om bara några få dagar skulle få se i verkligheten. Han hade läst allt han kommit över, och hans ståndpunkt var kristallklar:

Nessie fanns, och de som avfärdade hennes självklara rätt att existera var inget annat än självantändande

glädjedödare som inte förmådde tro på någonting om det inte hoppade upp ur djupet och bet dem i... baken, eller i trakterna däromkring.

Mikael betraktade sig, åtminstone beträffande just denna sak, som ett slags... tja... Robin Hood, kanske, och han skulle klättra upp i tornet i Urquart castle och bli den förste genom alla tider som klart och tydligt skulle kunna vittna om att det fanns något stort, vilt och fantastiskt i den kalla sjön. Utrustning hade han med sig, kikare och kamera, och visserligen fick han hålla till godo med en instamatic, men det skulle säkert räcka eftersom Nessie, enligt planen, skulle sticka upp huvud och hals endast ett stenkast ifrån honom.

Det var meningen att han skulle få vara med om något sensationellt i sitt liv, och varför inte just nu?

I övrigt ägnade Mikael dag två åt att äta billigt godis och att spela sänka fartyg i dataspelstappning. Margit var sjösjuk och oftast sängliggande med Hemmets Journal och den nästan två meter långa och gråsprängde Hans-Olof gick oavbrutet. Han hade varit på sjön i det militära, matros på Älvsnabben, och de gamla, goda tiderna satt kvar i benen.

”Det går aldrig att ta havet ur en gammal sjöbjörn”, sa folkskolläraren Hans-Olof drömskt när han stirrade mot den disiga horisonten.

”Usch, vad det gungar, jag tror jag dör”, stönade Margit som tillfälligt lämnat hytten.

”Äh, det här är väl inget. Då skulle ni ha varit med i...”
Fanns det en enda plats i världen där Älvsnabben inte varit?, undrade Mikael.

III

Klockan var drygt fem – brittisk tid – när den vita Audin rullade in i East Linton.

Den lilla byn låg med sina pittoreska tegelhus någon timmes färd norr om Newcastle och nära skotska gränsen. Det trivsamma värdshuset drevs av två systrar som såg exakt likadana ut. De tycktes känna hela familjen redan i samma stund som de steg innanför dörren och kallade till och med Mikael för ”the handsome young man”.

”Dom måste vara siameser”, sa Mikael när familjen kommit till rummet på andra våningen.

”Enäggstvillingar, heter det”, sa Hans-Olof och frustade till.

”Vad är siameser då?”, sa Mikael och slängde sig lojt i extrasängen som just hade satts in av en tystlåten böjd, äldre man som hette Raymond.

”Katter, du vet såna som...”, började Hans-Olof.

”Du tänker på siamesiska tvillingar – fast dom sitter ju ihop, stackarna”, avbröt Margit.

Mikael slöt ögonen. Han visste vad siameser var för något, i alla fall när han tänkte efter och inte var så förfärligt trött. Strax omslöts han av den stora sömnen, men han blev snabbt väckt eftersom de inte hade ätit sedan frukosten.

”Mm, yorkshirepudding”, sa Hans-Olof när de satt sig i matsalen för att studera menyn.

Han höll så ett engagerat anförande om den urbrittiska rätten. Det var bland det godaste man kunde äta när man var i England – eller i grevskapet Yorkshire där de nu befann sig, sade han. Följaktligen beställde han den berömda puddingen, men Mikael och Margit tog det säkra före det osäkra och valde kyckling med pommes frites.

”Varför i helvete skulle jag ta det här – det är ju helt meningslöst”, gruffade Hans-Olof en stund senare.

Utan att klaga beställde han detsamma som Mikael och Margit, och medan de åt argumenterade Mikael för det sannolika i Nessies existens.

”Första gången dom såg henne var på 1500-talet, och då fanns det väl inga turister som man kunde lura?”, sa han.

”Det skulle betyda att hon är minst 400 år gammal”, konstaterade Hans-Olof.

”Om det nu är samma sjöodjur, ja. Det kan ju ha funnits flera.”

”Gamlamormor såg ju tomten en gång i lagårn i Spritsmåla”, inflikade Margit. ”Och hon blev väldigt arg om man inte trodde henne.”

”Tror du på tomten också?”, sa Hans-Olof och log retsamt mot Mikael.

”Ja, det är klart. Och vättar och troll också.”

”Ja, men snälla nån... Varför då?”

”Det blir roligare då.”

Efter middagen promenerade de genom byn. Rosenrankor klättrade uppför tegelfasaderna, och på det kullerstensbelagda torget mötte familjen Westman en

äldre, distingerad man med tvinnade mustascher. Han var klädd i tweed och hade fyra welsh corgi-hundar i koppel.

”Good evening, madam. Good evening, sir. Good evening, young sir”, sa han och lyfte på hatten.

”Good night”, svarade Mikael snabbt.

”Good evening säger man. Fan, du ska ju gå humanistisk”, sa Hans-Olof.

”Det lät som du ville köra honom i säng”, skrattade Margit.

”Jaha ja”, sa Mikael skamset, men fann sig snabbt: ”Men han ska väl också gå och lägga sej – eller är han uppe hela nätterna?”

Hans-Olof tände en cigarrett och svarade inte. Han kunde vara lite lättstött, i synnerhet när det hade visat sig att han haft fel – som i fallet med yorkshirepuddingen.

Innan de vände tillbaka till pensionatet tog Hans-Olof en ljummen pint på puben The Old Ox. Margit och Mikael tog apelsinjuice och varsin påse salt- och vinägerchips. Den mörka puben var nästan fullsatt och vid pianot satt en skallig man och sjöng Farewell, my lovely, men Hans-Olof hade haft fel i att kvinnor inte var välkomna på

brittiska pubar. Eller han hade kanske velat vara för sig själv en stund?

Då familjen gått och lagt sig framåt midnatt såg Mikael framför sig hur följande dag skulle bli. De skulle köra in i Skottland och sedan väntade tjejburkar överallt. Av samlarvännen Kalle Nordholm i Vänersborg hade han fått fotografier av äldre Tennents-burkar och blev genast tagen av ha-begär. Medan Hans-Olof släpade tunga timmerstockar såg Mikael hur han nu skulle hitta dem alla. De var förstås i ett utsökt skick. Det fanns minst två av varje, och när han kom hem skulle han med hjälp av dem kunna ta samlingen till en helt ny nivå. Han kunde kanske till och med mäta sig med amerikanen Bill Christensen, världens störste samlare.

Mitt i denna extatiska vision somnade han, och någon gång under natten mötte han den söta Katarina från Långasjö.

Hon visste vem han var. Hon hälsade till och med på honom.

Betydde det att hon var förälskad?

* * *

Jakten började bra.

När familjen tidigt på förmiddagen hade lämnat East Linton efter en kraftig frukost och kom in i Skottland närmade de sig en större parkeringsficka. Mikael hade ett tränat öga och gjorde snabbt bedömningen att fickans läge borgade för att där skulle kunna finnas gott om burkar.

Britterna, och säkert även skottarna, var förresten ölburkssamlarnas bästa vänner, för de slängde avfall omkring sig utan urskiljning. Det fanns visserligen soptunnor längs vägarna, men det verkade inte som om de tömdes i sopbilar utan helt sonika vältes ner i diket.

Mikael var redan ute ur bilen när Hans-Olof bromsade in. Det var precis som han hade förutsett. Terrängen innanför fickan var perfekt: Lövskog, inte för tät, och överallt en eggande överhopning av sopor. Han bytte snabbt till gummistövlar och gav sig ner i diket med några plastpåsar nerstoppade i byxfickan. Därtill hade han en särskild liten trädgårdskratta som var bra att använda till att lyfta undan särskilt vämjeliga sopor med. Fynden lät inte vänta på sig.

Några fina McEwans, en något solblekt Tartans Pale Ale, en Strongbow och så några charmiga 28-centiliterburkar från Tavern och Watneys. Men inga tjejburkar...

Det var dock ingen självklarhet att hitta sådana i Skottland, hade den luttrade Nordholm sagt. Bryggeriet fanns visserligen i Glasgow, men burkarna som gjort företaget till en helig institution bland samlare såldes primärt på export. Teoretiskt var det alltså mer sannolikt att hitta tjejburkar i exempelvis Indien än i Skottland, för burkarna såldes främst där det fanns brittiska soldater som längtade efter kvinnligt sällskap.

Ju längre in i skogen han kom desto äldre blev soporna. Han gick försiktigt och såg sig noga för. Här kunde det mycket väl finnas flat tops – den första typen av ölburk som krävde ett särskilt redskap för att kunna öppnas – och han ville inte trampa på något ovärderligt.

Men det enda han hittade var en rostig Long Life från, uppskattade han, ungefär 1970. Han hade den inte i samlingen och stoppade ner den i påsen.

”Kom nu!”, ropade Hans-Olof från bilen.

Snabbt scannade han av ytterligare några kvadratmeter, fann sedan att han troligen var färdig och återvände.

Besviken för att drömmen inte slagit in, men ganska nöjd ändå.

* * *

Mikael intresserade sig för geografi och hade bra koll på städer. Dock hade han blivit helt felunderrättad beträffande Glasgow, för han hade föreställt sig staden som vacker och glamorös. Att den hyste Tennentsbryggeriet hade förstås i hög grad format den bilden.

Staden var troligen den smutsigaste plats han någonsin sett, och även om han i hög grad uppskattade sopor blev det ändå lite för mycket av det goda.

Ett lyft väntade dock några timmar efter ankomsten. Medan Margit vilade sig gick Hans-Olof och Mikael en runda i kvarteren runt hotellet och i en musikaffär på Chandler street köpte Mikael en affisch föreställande Debbie Harry i Blondie.

Tillsammans med Siouxsie Sioux var hon hans favoritsångerska, och det berodde på att hon sjöng bra. Att hon på affischen var klädd i kortkort och skinnstövlar

som slutade en bit upp på låren fick betraktas som en ren tillfällighet.

”Hon ser ju ut som en pinuppa – ska du ha henne på väggen?”, sa Margit när de kom tillbaka till hotellet.

Därav hans så smått genomskinliga bortförklaring.

När den första dagen i den regntunga staden var till ända hade Mikael trampat i hundbajs tre gånger. Dessutom hade han varit mycket nära att bli biten av en påfallande stor råtta. Det hände i hamnen där en ångande sophög hade tilldragit sig de semestrande smålänningarnas intresse.

Skälet till utflykten var att Hans-Olof ville se på båtar – gammal sjöman som han ju var – men istället hade de dykt ner i högen som såg lovande ut med såväl Double Diamond som Fullers Pride som väl synliga lockbeten.

Ja, hela familjen engagerade sig, och Margit hade satt tummen på spiken när de gick igenom en centralt belägen soptipp i Kiel några år tidigare.

”När man bara har vant sig vid stanken är det faktiskt väldigt spännande.”

Mikaels ölburksamling hade blivit så omfattande att det hade skrivits tidningsartiklar om den. Drygt 2000 olika

burkar klädde väggarna på villans övervåning och han hade lärt sig att skriva affärsbrev på engelska eftersom han bytte burkar med bland annat amerikaner. Vidare hade han lärt sig hur postverket fungerade och han började bli påläst i bryggerihistoria. Han gjorde utflykter på sin moped och grävde i gamla soptippar vid ödehus, och det gav honom också – efter hand – en fördjupad hembygds kunskap. Ibland hittade han årtalsmärkta flaskor, och på biblioteket hade han lånat böcker om gammalt emballageglas. Och eftersom många av glasbruken i hemtrakterna börjat som emballageglasproducenter blev han också insatt i den produktion som sedan följde.

Allting hängde ihop. Det ena ledde till det andra, och Hans-Olof och Margit Westman stod okuvliga bakom sin son. Dessutom tyckte de, som sagt, att den ständigt pågående jakten var spännande. Därtill var den i allt väsentligt gratis. Mikael kunde ju faktiskt ha varit intresserad av ishockey istället, och det hade kunnat ruinera familjen.

När Hans-Olof och Margit talade om Mikael's hobby infann sig ändå vissa orosmoln. För visst var det så att

ölburkssamlande kunde framstå som excentriskt och därmed fungera som ett slags barriär mellan Mikael och kompisarna. Allting var ju så känsligt i den åldern.

Han hade inte haft någon flickvän ännu – även om han nog hade trånat efter i synnerhet en flicka från Långasjö som var några år yngre. Men det var väl ingen brådska?, sa han. Dessutom visste han inte hur han skulle bära sig åt, och hoppades att hans profil som lokalt bekant ölburksorakel skulle vara så pass intagande att tjejerna tog kontakt med honom istället för tvärtom.

Men tonåren varade inte för evigt, resonerade Hans-Olof och Margit. Det Mikael möjligen saknade i uppmärksamhet nu skulle han vinna i en vidare utblick grundad i upplevelser som man inte kunde få på annat sätt än genom att vada omkring i sophögar. Ett slående exempel på det var fyndet av Winston Churchills historieskrivning över det andra världskriget i halvfranska band som Mikael hade hittat på tippet i Kosta. Han läste dessutom det tjocka bokverket - skulle han ha gjort det annars?

Den stora rätten hade troligen haft en tillfredsställande dag.

Men den avbröts abrupt, och när Mikael lyfte på ännu en soppåse dök den välväxta besten fram med vidgat gap. Den väste och fräste, och Mikael hoppade snabbt undan. Den här gången fungerade hans gängliga kropp perfekt.

”Satans jävla helvete”, skrek han, men så mindes han att Margit blev upprörd när han svor, så han tillade:

”Aj då! En råttjä...kel.”

Hjärtat hamrade i bröstet. Detta hade han inte räknat med, så därefter avtog hans nyfikenhet. Han följde föräldrarnas exempel och lät återstoden av högen vila i frid.

”Så här stor var den”, sa Mikael och visade med händerna när de strax därpå lämnade hamnen.

”Du får inte bli biten. Man vet aldrig – dom kan ha rabies”, sa Margit från baksätet.

”Jag är van”, sa Mikael overseende.

”Inte vid rabies. Inte vid råttor heller”, sa Hans-Olof och blåste ut ett rökmoln genom det nerrullade fönstret.

”Jo, men vi såg ju råttor på tippen i Hovmantorp. Dom som bodde i den där lådan med korvbröd.”

”Var det inte korv?”

”Nä, korvbröd.”

”Men dom hade inte rabies. Rabies finns inte i Sverige”, sa Hans-Olof.

”Usch, vad äckligt. Här”, sa Margit och gav Mikael och Hans-Olof varsin antiseptisk våtservett.

Sedan Mikael bytt kläder på hotellet åt familjen middag på Kentucky Fried chicken. Den saftiga kycklingen var bland det godaste de ätit, och de beslöt genast att gå tillbaka följande dag – fast då för att bunkra upp med färdkost, för på förmiddagen ämnade de anträda resan...
... mot Loch Ness.

IV

Familjens vita Audi 80 var utrustad med kassetbandspelare. Ingen av de tidigare bilarna hade haft sådana finesser, och Hans-Olof hade inför resan utarbetat ett system som bestämde spellistan.

När han hade fått lyssna på Oscar Petersons flyhänta pianoexcesser i en halvtimme var det Margits tur att njuta av Tony Christies sammetslena röst. Efter motsvarande tidsrymd fick Mikael bestämma, och när Hans-Olof

äntligen lyckats hitta rätt utfart från det smutsiga Glasgow och styrde åt nordväst var det Mikael's tur.

”Inte det där jävla oväsendet nu igen bara”, vädjade Hans-Olof, men spellistan var hans idé, så nu fick han stå sitt kast.

Det började med Pervers politiker, Totalvägra och Häng Gud med Ebba Grön och fortsatte med Anarchy in the UK och Holidays in the sun med Sex Pistols. Innan det ånyo blev dags för Hans-Olofs jazzband hanns även den energiska Raggare is a bunch of motherfuckers med The Rude Kids med.

”Tack gode Gud”, stönade Hans-Olof när Mikael's halvtimme var till ända.

Den här gången blev det sval bebop med John Coltrane.

De gnabbades om musik, men Hans-Olof förstod att Mikael gjorde exakt samma sak som han själv hade gjort som finmig jazzrebell i 50-talets Växjö. Han var pianist i Gustens orkester och när han vad stadd vid kassa brukade han tillsammans med andra jazzkatter släntra in på Carlessons, den välsorterade skivaffären på Kungsgatan. Där bad de att få köpa stenkakor med Tory Bernhards – i

synnerhet Vildandens sång – och när de hade betalat tog de ut skivan ur fodralet och krossade den mot disken.

Det hade känts som en muskulös manifestation, men till månen syntes den troligen inte.

Så visst förstod han Mikael. Det var bara det att Oscar Petersson, Maynard Ferguson och John Coltrane varken skrev texter om politiker som gick på toaletten eller om statschefers könsdelar. Inte heller kräktes de på sin publik, men det var väl förmodligen så att ribban för det framgångsrika ungdomsupproret ständigt höjdes. För att uppnå önskad effekt var det av nöden, och troligen var det inga större skillnader mellan Dexter Gordon och Johnny Rotten – egentligen.

Mikael, som satt där fram på grund av sina långa ben, tyckte alls inte illa om jazz. Vissa av Hans-Olofs plattor tillhörde rent av hans personliga favoriter – i synnerhet storbandsalbumen med Count Basie, men han gillade att utåt diskvalificera jazzmusikerna eftersom han tyckte att han själv växte en aning av det.

Enligt samma princip var han motståndare mot discon och dess fega fallenhet för playback, men han lyssnade gärna på Donna Summer.

Han tuggade på Bugg med hallonsmak, blåste bubblor och tänkte på The Rude Kids.

Av någon anledning hade han först varit rädd för dem. Det fanns det föga anledning till, det visste han nu, men han grubblade ändå på deras största hit – den om raggarna. Han förstod mycket väl innebörden i ”motherfucker”, men det han i första hand associerade låten med var filmen Tjejen som visste för mycket med Goldie Hawn.

Tillsammans med Hans-Olof och Margit hade han sett den på bion i Emmaboda och han mindes den av i första hand tre skäl:

1. Goldie Hawn, som var väldigt söt.
2. Goldies gula folkvagnsbubbla med sufflett.
3. De gamla damerna som spelade Alfapet och som oväntat bildade just ordet ”motherfucker”.

De senare mindes han för att Hans-Olof hade skrattat så att han både hostade och grät, och bilen hade nästlat sig fast eftersom den hade fått Margit att ställa sig upp i bänkraden – nästan som i givakt.

Det var hennes drömbil, och sången som spelades när Goldie var på väg in mot San Fransisco var Ready to take a chance again med Barry Manilow.

Skulle Mikael skämmas för att han gillade Barry lika mycket som The Rude Kids?

Han hade inte gjort några allvarligare försök att bli accepterad i de ballare kretsarna på Bjurbäcksskolan i Emmaboda och därför hade han inte heller mycket att leva upp till. Om man antog att det på skolan fanns såväl elit som bottenskrap hade han förmodligen tillhört det senare, och av en sådan tragisk gestalt krävdes det inte ett klanderfritt omdöme från stilskolan.

Men om någon ändå fick för sig att jävlas:

”Du, pucko – gillar du Barry Manilow?”

Vad skulle han svara då? Medan landskapet utmed motorvägen svepte förbi tänkte han, att han skulle hålla på sin sak:

”Ja, jag gillar Barry, men jag gillar Rude Kids också.”

Svaret kom som en pisksnärt:

”Man kan inte gilla både-och. Du måste välja.”

Kunde det vara så snävt?, undrade han samtidigt som Coltrane andades ut The love supreme. Det var den

jobbiga sidan av punken. Avigsidan hade så smått börjat uppenbara sig för Mikael, och nu anade han att punken var oväntat stelbent – med tanke på hur tillåtande den påstods vara.

Hans-Olof berättade då och då om jazztiden i Växjö och Mikael uppskattade historierna mycket. Vuxengenerationen hade förfasat sig och läroverksadjunkter betecknade beteendet som ”stötande samt i hög grad omoraliskt”. Det lät punkigt värre, tyckte han, och en gång hade hans far – under tiden på läroverket – gått till en provskrivning i franska bara för att skriva sitt namn högst upp, äta upp matsäcken och sedan lämna in blankt för att istället ta tåget till Alvesta för att spela flipper.

Om inte det var punk...

Bernhards-historien var inte heller dum.

”Vad var det med Tory Bernhards?”, sa Mikael plötsligt.

”Va?”, sa Hans-Olof förvånad. ”Nä, det var väl inga fel på henne. Hon gjorde sitt jobb bara, men det tyckte ju inte vi var nåt att skryta med. Varför tänker du på det?”

”Nä, jag bara...”, sa Mikael och lät resten bli underförstått.

I baksätet sov Margit. Hon var klädd i vita jeans och gul t-shirt prydd med små svenska flaggor – den som hon alltid hade med sig när de var utomlands. På fötterna hade hon vita träskor, och britterna stirrade oförstående på dem under den här resan också.

”Clogs, heter dom på engelska”, hade Margit poängterat flera gånger sedan de gick i land.

Hon undervisade i engelska på mellanstadiet, men hon var egentligen småskollärare.

Det var förresten inte lönt att försöka kalla henne för Maggan.

Hon var väldigt noga med den saken.

* * *

Det typiskt skotska landskapet hade inte syns till – förrän nu när de körde åt nordväst från Glasgow.

Det var kargt och det var mäktigt, och dessutom hade vädret klarnat upp. Hans-Olof ville gärna ha minutiös koll på var de befann sig och vilka vägar som var bäst.

Det hade han också – utom i fallet med Glasgows komplicerade utfarter – och nu började de närma sig Loch Lomond där den medhavda matsäcken från Kentucky Fried Chicken skulle dukas upp.

Det var Englands största sjö, berättade Hans-Olof, men han ändrade sig snabbt:

”Englands, Skottlands och Wales största sjö, förstås.”

Han nämnde även sjöns storlek och att den var belägen i grevskapet West Dunbartonshire, men Mikael var mest nyfiken på om även den hyste ett möjligt sjöodjur. Det gjorde den, såvitt Hans-Olof visste, inte, men däremot kunde han glädja sin son med att sjön fått ge namn åt ett whiskymärke som ofta och gärna dracks av en berömd sjökaptän.

”Vem kan det vara, tror ni?”, sa Hans-Olof när han funnit rätt avfart från motorvägen i riktning mot sjön.

Ingen visste svaret.

”Kaptän Haddock”, sa Hans-Olof triumferande.

”Fränt”, sa Mikael, för Tintinfanatiker hade han varit så länge han kunde minnas.

Konstigt bara att han hade missat det där med whiskyn.

Han kände sig manad att suddas ut sin kunskapslucka.

”Vad heter skurken som håller kapten Haddock fången ombord på skeppet Kharaboudjan i Krabban med guldklorna?”, sa han segervisst.

”Johnny Weissmuller”, sa Hans-Olof och skrattade till.

”Han spelade ju Tarzan på film”, sa Margit.

”Nä, Allan”, sa Mikael.

”Alan Ladd? Nä, det var Johnny Weissmüller. Alan Ladd spelade aldrig Tarzan. Våldigt vad liten han var förresten.”

”Tarzan?”, skrockade Hans-Olof.

”Nä, Alan Ladd.”

”Ja, men herregud”, utbrast Mikael. ”Skurken som höll kapten Haddock fången hette Allan.”

”Och Johnny Weissmüller tampades med Arne Borg i simbassängen”, sa Hans-Olof. ”Dom satt och rökte på bassängkanten före loppet. Det var tider, det.”

Mikael funderade på att ställa några snåriga frågor om Tintin-skurken Rastapopoulos, men lät bli. Margit hade börjat prata om gamla filmstjärnor och sade att hon varit kär i Gregory Peck, men poängterade också att hon tyckte att Prinsessa på vift var fjantig – hur bedårande än Audrey Hepburn var.

Mikael spann i tysthet vidare på Haddocks lömske styrman Allan. Han fann stort nöje i att rimma på namn, och rätt som det var formade han ett rim som fick honom att gapskratta. Då hade Margit just konstaterat att Clark Gable gick ur tiden innan De Missanpassade haft premiär.

”Det är inget att skratta åt, Mikael”, sa hon.

Det var förstås inte åt Gables öde Mikael hade skrattat, men han ville inte heller säga varför han plötsligt hade vikt sig dubbel. Margit gav sig dock inte.

”Jag kom på ett roligt rim bara.”

”Får vi höra?”

”Nä, det är bara dumt.”

”Du har alltid varit duktig på att skriva vers.”

”En smärre övervikt i fråga om toalettbestyr, i och för sej, men du har känsla för orden, det har du faktiskt”, instämde Hans-Olof.

Mikael kunde, liksom många andra tonårspojkar, vara väldigt rolig – åtminstone enligt egen utsago. Det var emellertid inte självklart att föräldrarna alltid delade den uppfattningen, så han teg trots att Margit tjtade om att få veta vad han hade skrattat åt.

Nämligen:

”Tut i luren och brak i brallan – med Allan.”

Han föreställde sig rimmet som titeln på ett barnprogram på TV med den velourmysige, trumpetspelande och abnormt väderspände Allan som självklar medelpunkt. Strofen upprepades i hans huvud ytterligare några gånger, och så genomförs han av ett nytt skrattanfall. Till slut blev han så illa tvungen att berätta.

Fast så farligt var det förstås inte, och Majbritt skrattade.

”Bäva månde de aderton”, log Hans-Olof.

* * *

Mikaels fokus var på den här tiden ställt mot andra saker än natursköna omgivningar, men inte ens han kunde låta bli att hänföras av Loch Lomond som spegelblank bredd ut sig nedanför ett bergsmassiv.

De hade kört längs sjön på en mindre, asfalterad väg och stannade på en parkeringsficka. På vänster hand lutade terrängen brant uppåt och på slutningen växte träd som Mikael tolkade som bokar – dock utan att vara säker på det. På höger sida om vägen gick sjön näsan ända fram

och plana stenar såg ut att erbjuda en lysande plats för picknick.

Hans-Olof tog sin kamera från bagaget och satte på vidvinkelobjektivet. Margit tog kassen med kyckling och Mikael blev bara stående och insöp sceneriet. Fram tills nu hade han varit övertygad om att världens bästa utsikt fanns vid fyren på Kullaberg, men han ändrade sig.

”Här skulle man sitta hela dan”, sa Margit när de hade dukat fram maten på stenarna i vattenbrynet.

”Ja, jävlar”, sa Hans-Olof medan han åt på ett friterat kycklinglår.

Mikael sade just ingenting. När han var mätt och hade tömt sin läsk – en cola av märket Canada Dry – gick han till bilen för att hämta en plastpåse. Hur vackert det än var kände han ett inre tvång att undersöka den glesa skogen ovanför parkeringsfickan.

”Ta det försiktigt”, ropade Margit efter honom.

Han gick sakta uppför sluttningen. Marken var täckt av förra höstens löv och några större sopmängder stod inte att finna – bara spridda papper och några tråkiga Skol Lager som han redan hade fem av i bagageutrymmet.

Han skulle just ge upp när hans högre fot stötte emot något som lät metalliskt.

Under löven – det låg något under löven.

Snabbt rafsade han undan dem.

”Jävlar!”, skrek han.

”Vad är det?”, ropade Hans-Olof skärrat.

”Kolla här!”

Det kändes som om huvudet snurrade runt på halsen, för även om det han såg var rostigt och smutsigt var det ändå just det han hade sett i sina dagdrömmar.

Tre burkar.

Från Tennents.

Med den legendariska Anne i tre olika poser.

Medan pulsen tickade i öronen och Hans-Olof med stora kliv var på väg upp mot honom gjorde han några initierade observationer.

Det rörde sig om flat tops – det vill säga burkar sålda före 1967 då brittiska bryggerier gick över till den mer lättmanövrerade rivtoppen. Burkarna hade innehållit 44 centiliter – typiskt envetna briter, för övrigt, för alla andra använde 45-centilitersvolymen.

Locken var mycket rostiga och ingen ren metall syntes. Likaså var sömmarna på baksidorna svårt rostskadade, men själva burkplåten var förhållandevis ren.

”Kolla här”, sa Mikael när Hans-Olof andfått nådde fram till honom.

”Lite rostiga, va?”, sa Hans-Olof skeptiskt.

”Vi lägger dom i oxalsyra”, sa Mikael medan han vägde burkarna i händerna.

”Hjälper det?”

Att stoppa ner rostiga burkar i syrabad var en metod som Mikael snappat upp i Beer Can Collectors News Report. Just oxalsyra skulle tydligen vara det bästa att jobba med för att få bort så mycket yttlig rost som möjligt, men det var viktigt att tänka på att inte låta syran komma i kontakt med huden. Inte heller fick den andas in, och Mikael undrade varför. Han hade nyfiket stoppat ner näsan i den stora glasburken som användes för ändamålet och insåg omgående att det fanns fog för varningen.

”Vad har du hittat?”, sa Margit sedan hon med viss möda – träskor var inte lämpliga i kraftiga motlut – tagit sig upp till fyndplatsen.

Mikael visade sina skatter, men ingen av föräldrarna delade entusiasmen fullt ut.

”Det är nog bäst att lämna kvar dom. Det går inte att göra nåt åt dom”, sa Hans-Olof och visade på att burkarna var så rostangripna att det hade uppstått små hål på sömmarna.

Facktermen för den här typen av väderbitna artefakter var ”dumpers”. Det fanns olika grader av sådana och Mikael bedömde skicket till grad 3 plus, möjligen 2 minus, i bästa fall.

Burkarna fick givetvis följa med till bilen, och när resan norrut fortsatte kände Mikael att ett av denna sommars mest betydande mål hade uppnåtts. Han skulle med all säkerhet hitta fler burkar, kanske även tjejburkar, men inga av dem kunde mäta sig med de här. De tre burkarna som ingick i en av de mest legendariska av alla ölburksserier skulle visserligen inte göra underverk med samlingen. Förmodligen ville ingen annan samlare ha dem, men det spelade ingen roll.

Livet kändes med ens komplett, och nu var det inte ens nödvändigt att få se Nessie.

Medan han studerade det storslagna landsskapet genom fönstret glömde Mikael att det var hans tur att stå för musiken. Quincy Jones storband fick spela utan avbrott, och Mikael tänkte, att ingen någonsin riktigt skulle kunna förstå hur stor den här dagen var.

Ingen utom han själv.

Om ens det.

V

Mikael Westman har borstat sina tänder och har släckt alla lampor på nedervåningen. Midnatt har just passerats och han borde bli bättre på att gå och lägga sig i tid. Johanna har rätt i att all vila behövs – när man har blivit fyra.

Det handlade troligen inte om otur att han inte fick se Nessie när han hade klättrat upp i tornet på Urquart castle. Han hade dock sett en krusning ett hundratal meter ut i sjön, och han hade genast bestämt sig för att hon fanns där alldeles under vattenytan. Att det sedan bara var en alldeles vanlig fisk – vilken sort som helst – saknade betydelse. Illusionen var värd mer, och det var

inte verkligheten som förde utvecklingen framåt – det var utopin.

På redaktionen i Emmaboda satte han för några år sedan upp några privata planscher för att göra arbetsplatsen mer personlig och hemtrevlig. Den ena var affischen till science fiction-filmen *Forbidden Planet*. Den andra hade gjorts världsberömd när den i förbigående flimrade förbi i agent Mulders tjänsterum i tv-serien *Arkiv X*.

Den korniga bilden visade ett flygande tefat som svävade över en höjd, eller kanske ett berg. Texten, som liksom det ständigt återkommande ”The truth is out there” blivit en modern klassiker, löd:

I WANT TO BELEIVE

Med jämna mellanrum har Mikael funderat på att ta ner åtminstone den senare affischen. Framstår det kanske som oseriöst med en lokalredaktör som så gärna vill tro på flygande tefat? Vågar man verkligen lita på en sådan person?

Fast än så länge tycks ingen ha reagerat. Folk kommer och går mest hela dagarna, och den enda responsen han

fått för affischen är att den är rolig. Och rolig är den, för det flygande tefatet är i själva verket en alldeles vanlig taklampa. Någon har arrangerat bilden och dessutom medvetet gjort den kornig och otydlig för att ge liv åt illusionen.

Han kontrollerar att ytterdörren är låst, och medan han går uppför trappan mot sovrummet tänker han på det där han sade under middagen i East Linton:

”Det blir mycket roligare då.”

Mikael hade utan omsvep erkänt att han, förutom Nessie, även trodde på tomtar, troll och vättar och Hans-Olof hade skrattat åt honom. Inte elakt, utan bara på det där godmodigt muntra viset som var typiskt för honom.

Mikael har inte ändrat sig nämnvärt.

Han tror fortfarande på Nessie.

På flygande tefat, tomtar och vättar likaså.

Näcken, vita frun, skogsrået och svarta hunden också?

Ja, varför inte? Men han smyger inte runt huset nattetid i hopp om att få syn på fastighetens egna rumpnissar. Hans tro är mer en uppsluppen förhoppning om att det finns sådant som ingen riktigt kan förstå.

Eftersom:

”Det blir mycket roligare då.”

Semestern 1980 hade blivit den bästa av alla och Mikael hade fått med sig 132 nya ölburkar hem – plus dubletter värda att ha. När färjan lagt ut från Harwich stod han länge på soldäck för att ta ett långt farväl av det fantastiska Storbritannien, och dagen därpå hade de passerat obemärkt genom tullen i Esbjerg. Men i Helsingborg blev de stannade. Tulltjänstemännen höjde på ögonbrynen vid åsynen av den, som de tyckte, ofantliga mängden ölburkar, men de ställde inte till med problem. Hans-Olof hade instruerat Mikael att bära sin Beer Can Collectors of America-tröja och tullarna hade nöjt sig med att konstatera att smaken var delad.

”Det var ju tur”, sa Hans-Olof när de kunde köra vidare, för vad tullarna inte visste var att de just hade släppt in två limpor Prince för mycket i landet.

Och nu finns inte Hans-Olof mer – åtminstone inte på samma sätt som förr. Han föll på sin post på skolan för snart 13 år sedan och när han tog det största av alla sina stora kliv påmindes Mikael om att allting tar slut en gång. Han glömmer aldrig hur klockorna stannade då den indiske läkaren presenterade vad som hänt.

Sköterskorna på vårdcentralen som såg så märkligt nollställda ut.

Bilarna som – trots att tiden stod still – ändå fortsatte Rådhusgatan fram.

Mörket som föll.

Ljuset...

... som kanske aldrig skulle vända åter.

Och sedan begravningen... Det var strax före jul, det regnade och blåste, och på den vita kistan hade Mikael lagt omslaget till Dexter Gordons ”Round Midnight”. Det följde med ner i jorden, och där ligger det alltjämt – åtminstone i fragmentform.

Ryggraden slets ut, och det var det värsta som hänt. Men, hur motsägelsefullt det än kan verka, samtidigt det bästa, för innebörden i det latinska memento mori - ”minns att du skall dö” - är inte alls så dystert som man kan tro och den ligger, rätt tolkad, i själva verket på samma våglängd som motsatsen - memento vivere.

Han brukar prata med Margit om det ibland. Att ha hädanfärden i åtanke har medfört att han värnar om sin mor på ett annat sätt än förr, och när de pratar med

varandra på kvällen får inget lämnas outrett, för hur skulle det kännas om...?

Uppe på hallen blänker ölburkarna i skenet från lampan i trappan. Samlingen är inte riktigt på plats ännu. Mikael är ännu inte helt klar över hur han ska forma den, men han måste i alla fall sätta upp återstoden av hyllorna som ligger nere i pannrummet, målade och klara.

Det är så lätt att stanna halvvägs, att inte ta alla stegen.

Han har gjort det alldeles för många gånger.

Så till helgen skall det bli av.

Om inget annat kommer i vägen.

SLUT